

ΜΝΗΜΗ ΚΕΡΥΝΙΑΣ

Συλλογιέμαι τα χρόνια που πέρασαν,
τη μικρή πολιτεία,
που ακουμπημένη στη θάλασσα λαμποκοπούσε στον ήλιο,
τη γιαγιά Ελένη,
που κατέβαζε το θεό στο σπίτι της
και το φίλεβε κόλλυβα και μέλι.

Τις μεγάλες καλοκαιριάτικες μέρες,
που κρατούσαν ακίνητο τον ήλιο στη θάλασσα,
την ταραχή του εφηβικού έρωτα
που κατέβαζε στη γη το φεγγάρι,
τα πρωινά, που χαμογελούσε το φως
μέσ' απ' τις χαραμάδες των κλειστών παραθυριών
κι' άπλωνε στ' αστραφτερά σεντόνια την κόκκινη δαντέλλα
του.

Κ' ύστερα τουςπραματευτάδες, που διαλαλούσαν τηνπραμά-
τια τους
ανάμεσα στον τρυφερό κελαϊδισμό μιας σιταρήθρας
και το φευγάτο καλπασμό του αλόγου
στο πασπαλισμένο μ' ασημόσκονη πλακόστρωτο.

Ήτανε όλα ωραία:

Οι απλοί άνθρωποι, που μηδένιζαν τη σκέψη τους στο αύριο,
ο αγέρας, που γέμιζε θαλασσινές νότες τα μικρά σπιτάκια,
οι πράσινες ελχές, που ασήμωναν το σιωπηλό κάμπο,
τα ζουζούνια, που μετεωρίζονταν στο χρυσό φως της μέρας,
τα μάτια των κοριτσιών, που βυθίζονταν στο γαλάζιο όραμα
των καραβιών, που φεύγανε απ' το μικρό λιμανάκι,
σαν χάρτινα παιγνίδια, στα ξεχασμένα παιδικά τους όνειρα.

Πέρασαν όλα σαν φευγαλέο καλοκαιριάτικο όραμα.

Τώρα δεν μένει πια, παρά η νύχτα,
η μαύρη νύχτα,
η σκοτεινή αυγή π' ανάτειλε ύστερα χωρίς θεό,
κι' ο ήλιος που βυθίστηκε για πάντα στο μεγάλο θάνατο.